

X ANIVERSARI DELS MOIXIGANGUERS D'IGUALADA

Igualada, 23 de maig de 2005

Senyor president dels Moixiganguers, Moixiganguers, senyores i senyors, honorables i distingits, membres de les altres colles castelleres, com a president del Parlament, en primer lloc, em sembla que és de justícia agrair la invitació que se m'ha fet per participar en aquests actes de celebració i en aquest acte concretament dels deu anys dels Moixiganguers d'Igualada.

Primer, lògicament, s'ha de donar l'enhorabona per aquests deu anys, per la convivència, pels bons moments que ha viscut la gent que ha passat per la colla, pels èxits assolits, per tot el que ha aportat a les vides dels que n'heu format part. Felicitats, doncs, per aquest desè aniversari. L'enhorabona, també, pels castells que heu fet, els castells que feu i els que estic segur que fareu.

És evident que l'aportació dels Moixiganguers d'Igualada és valuosa i, a més a més, insubstituïble, i és una aportació al món casteller en la seva globalitat. El món casteller, per sobre de tot, necessita l'entusiasme i les ganes de viure la festa dels castells, i això s'aporta individualment, colla per colla. La presència dels Moixiganguers, doncs, enriqueix la festa castellera i la fa més viva allí on sou presents, que, com ha dit el senyor alcalde, és en diversos llocs.

Els agraïments, però, per l'aportació que heu fet al llarg d'aquests deu anys no han de venir només del món casteller, sinó també de la ciutat, de tota la ciutat, Igualada. Igualada pot estar orgullosa, ben orgullosa, de vosaltres.

Us mereixeu el reconeixement de la vostra implicació en la societat civil, del que feu per la gent d'aquesta ciutat, per la mateixa ciutat, del que suposa implicar gent de tota mena, de qualsevol condició social, a un projecte comú, a una participació en la cultura, les tradicions, la vida social de la ciutat.

En aquest sentit, a mi, no em sap gens de greu reconèixer que el que fan moltes colles castelleres, i d'altres entitats també, però el que fan moltes colles castelleres, i, per tant, vosaltres, és absolutament impossible que ho faci cap administració. Aquesta feina voluntària, aquesta feina motivada, aquesta feina d'integració, només es pot entendre i només es pot fer clarament des de l'actitud activa de la societat civil. Per tant, també gràcies per contribuir a això.

Igualada, a més a més, és una plaça castellera important. No són només deu anys de Moixiganguers en tant que plaça castellera; és molt més. I, en aquest sentit, hauríem d'agrair l'esforç a en Marcel·lí, com a president i cap de colla, però hi ha un esforç previ també d'ell i altra gent perquè en aquesta plaça s'hi aixequin els millors castells. Jo, que sóc d'una altra colla, us puc ben assegurar que l'actuació d'Igualada era una de les més ben valorades i que, d'alguna manera, motivava especialment els castellers que hi assistíem.

Diuen que la tossuderia pot ser un defecte, pot ser una virtut, i, així, jo crec que en el món dels castells i en determinats llocs és una virtut, i una virtut important, i per la tossuderia de determinades persones s'han consolidat places castelleres molt importants.

Els Moixiganguers, com les diferents colles d'arreu del país, fan una aportació innegable a la cohesió social i la integració en el nostre país, a Catalunya. En les colles s'hi necessita molta gent, hi participa gent, molta gent, gent, per cert, molt diferent. Tothom hi té un lloc, independentment del seu físic. És evident que no tothom pot fer de

tot, però hi ha lloc per a tothom, i aquest esperit integrador, que ens aglutina en un objectiu comú, ajuda a fer ciutat, ajuda a fer país, i, en definitiva, és l'esperit que, de fet, necessita aquest país per avançar en el futur.

Però crec que avui els agraïments han d'anar més enllà, també més enllà de la vostra ciutat, ja que també feu, i encara que de vegades no en siguin conscients, les colles, molt per tot el poble de Catalunya, i parlo de tot el poble de Catalunya culturalment parlant. El fet casteller és cultura popular i el fet casteller és cultura en majúscules.

I vull aprofitar per reivindicar els castells com a element fonamental, com un dels elements nuclears de la cultura catalana. Sovint repeteixo que ens cal reivindicar la nostra cultura, allò que aquí fem, allò que fan les catalanes i els catalans.

Sovint, potser massa sovint i tot, ens enlluernem amb el que ve de fora, i aquest enlluernament, fins i tot, pot provocar que menystinguem el que es fa a casa nostra. I el que es fa a Catalunya us puc ben assegurar que té un valor important, té un gran valor, objectivament parlant. No cal caure en el xovinisme, en allò que en diuen el «xovinisme»; només cal saber apreciar les coses.

Podem estar ben orgullosos dels nostres fets culturals. De fet, n'hem d'estar orgullosos, entre altres coses perquè si no n'estem nosaltres, d'orgullosos, si no destaquem nosaltres el valor del que fem, de la nostra cultura, qui ho farà? De vegades, tinc la impressió que aquells que, per exemple, no acaben de valorar el món casteller en la seva justa mesura el trobarien meravellós i extraordinari si fos part d'una cultura americana o asiàtica en lloc d'una cultura catalana. Ens cal fer reconeixement i reivindicació de les nostres aportacions culturals.

Per tant, hi insisteixo, avui no només em toca felicitar-vos, sinó també expressar el meu agraïment per l'aportació que feu a la cultura i a la vida d'aquest país.

I m'endinsaré, seguidament, en el món dels castells, i voldria fer-ho desfent tres tòpics i fent tres aportacions més sobre els castells. Evidentment, són reflexions molt personals, però que m'agradaria compartir amb tots vostès en aquests moments.

ELS TÒPICS. Primer tòpic: els castells són un esport? Rotundament, no –rotundament, no. Els castells són cultura, ho he dit abans, cultura en majúscules.

Deixin-m'ho il·lustrar amb un exemple: la dansa clàssica és un esport? A qualsevol que li preguntéssim si la dansa clàssica és un esport ens diria: «Que t'has begut l'enteniment?» És evident que no; parlo de la dansa clàssica que es fa al Liceu, a la Scala de Milà, etcètera, aquesta dansa que, a vegades, també veiem per la televisió, no tan sovint com els castells.

Ningú no dubta que la dansa és cultura; ningú, absolutament ningú. A més a més, cultura, fins i tot, d'un cert nivell, d'una certa elit. Però ningú dubta tampoc que per ser bon ballarí o una bona ballarina cal tenir una forma física perfecta, més que perfecta, de vegades. Doncs bé, si em permeteu, intentarem buscar aquest punt de similitud amb els castells. Els castells són cultura, però també és cert que la forma física és necessària i cada cop més important.

Hi ha moltes coses que expliquen l'actual època d'or del món dels castells, moltes. Segurament, una és la televisió –després en parlarem. Una altra per mi molt important és el rol de la dona en les colles castelleres, i gràcies a les dones, per mi –opino–, s'han

aconseguit castells superiors. I una tercera és, evidentment, la forma física dels castellers, que l'han cuidat i que, juntament amb una tècnica que ha anat evolucionant, doncs, ha permès que poguéssim parlar en aquests moments de l'època d'or, d'una altra època d'or dels castells.

Però, en qualsevol cas, que quedi clar: els castells són cultura. Els castells no es poden entendre sense festa, i la festa, per definició, és cultura. Els castells es fan amb música, i, a més a més, amb música tradicional, i responen a un imaginari col·lectiu que és especialment ric, en el nostre país.

Per tant, penso que aquest primer tòpic queda clar i desfet: els castells no són esport; els castells són cultura.

Segon tòpic. Jo no estic ara en el món casteller més que, alguna vegada, posant-me la camisa de la meva colla molt puntualment; anant als llocs on em conviden, com, per exemple, ara vosaltres; seguint, això sí, cada diumenge i cada dilluns quina és l'actualitat més rabiosa del món casteller, i alguna vegada també llegint alguns articles, alguns comentaris, que es fan. Fins i tot, m'atreveixo a entrar en algunes de les webs aquestes que tenen xats tan interessants. I en uns certs moments es desprèn com si hi hagués una certa crisi en el món casteller. Jo crec que no hi ha cap mena de crisi en aquests moments en el món casteller.

En els darrers vint-i-cinc anys s'han vist els millors castells de la història, i de la història vol dir de tota la història de la humanitat, des que es va crear el món, o en el sentit mediàtic, que ara està tan de moda, d'aquests partits del segle o bodes del segle, que n'apareixen dos o tres cada any.

A més a més, aquests castells no han estat protagonitzats per una única colla, sinó que han tingut protagonistes diversos, més d'una, més de dues, més de tres colles; fins i tot, a més a més, en moments diferents, amb tècniques diferents. El nombre de colles, d'altra banda, ha crescut d'una manera importantíssima i, a més, el fet casteller ha crescut a tot el Principat. Vosaltres en sou un bon exemple: d'una molt bona plaça castellera sense colla pròpia en aquests moments teniu una plaça castellera, una molt bona plaça castellera, amb colla pròpia. Hi ha d'altres llocs en què ni tan sols plaça castellera, però ara hi ha colla i plaça castellera.

Els castells, doncs, en aquests moments són presents a tot el país, a tot el territori del Principat, amb experiències extraordinàriament positives a les illes, a les illes Balears, amb experiències més complicades de qualificar a la Catalunya Nord, amb algun tímid intent al País Valencià, tot i que el País Valencià té la seva pròpia tradició, i, fins i tot, amb l'anècdota aquella d'algun casal català, a l'Argentina, concretament, que va fer un intent de colla castellera, o la colla castellera que s'ha fet a l'Autònoma, amb gent de la Universitat.

Per tant, tot això són símptomes que el món casteller està com mai. Estem en plena segona època d'or, i, sincerament, penso que «època d'or» ja és un qualificatiu que s'ha quedat curt, fins i tot, per qualificar el que vivim en aquests moments.

També és cert, i segurament que aquí vindria una mica el tòpic que us expressava, que potser s'intenta posar un cert ordre en el món casteller. I posar ordre vol dir, per exemple, racionalitzar les temporades; vol dir que el mapa de colles és complex, és difícil, que segurament s'haurà d'adaptar a una realitat que encara no ha arribat del tot. Per tant, és previsible –de fet, passa– que algunes colles desapareguin. No sé si en sortiran de noves, podria ser. Podria ser, fins i tot, una cosa que jo crec que està a l'ordre del dia de la nostra

societat, de la societat en què vivim, i també hi estarà en el món casteller, que és que es fusionin colles. Per tant, es poden donar processos d'aquestes característiques. Que s'estableixi, per exemple, una altra cosa que, de fet, ja passa, encara que no es vulgui reconèixer, que és un altre tipus de relacions molt més directes entre colles grans i colles petites o colles mitjanes. Tot això passarà, n'estic segur, però tot això és fruit de l'adaptació del món casteller a la realitat.

Per tant, a poc a poc s'anirà posant aquest ordre, a poc a poc s'anirà regulant de manera natural, el món casteller, però, al mateix temps, és clar que el món casteller ha agafat un corpus fonamental en el que és el conjunt del país i en el que és la cultura de la nostra nació.

Tercer tòpic, aquest és perillós: els castells i els mitjans de comunicació. No m'atreveixo, que quedi clar, a fer cap constatació, ni cap afirmació, ni cap acusació, no en faig cap. Però crec que és cert que hi ha una sensació generalitzada en el món casteller que els mitjans de comunicació, en general, sobretot els d'àmbit nacional, no acaben de trobar el to adequat en el món dels castells.

Jo estic convençut que a la pràctica ningú –ningú– no té tota la raó, o potser la té tothom, o potser en part, depèn de com es miri. És a dir, els grans mitjans de comunicació no acaben de valorar com es mereix el fet casteller, el món casteller, i totes les possibilitats que té; sobretot això, totes les possibilitats que té, que són moltíssimes.

Jo estic convençut, per exemple, que el món casteller a la televisió en general –després vindrà la televisió en particular– encara no s'ha descobert. S'ha fet molt. Com he dit abans, una altra de les explicacions d'aquesta segona època d'or és, precisament, gràcies a les retransmissions que ha fet TV3; segur; en fi, per descomptat, ningú gosaria dubtar-ho.

Però també estic convençut que per estètica, per plàstica, per imatge, per comunicació, per emoció, per competitivitat, per competició, per tantes coses, podria donar molt més del que dóna en aquests moments.

I, per tant, això és un filó que algun dia algú descobrirà, i aquell dia, doncs, segurament que tots serem feliços i menjarem anissos, però encara no hi hem arribat.

Em consta també que es fan passes molt serioses en aquest sentit i que possiblement enguany tinguem alguna sorpresa positiva, i això és bo.

També és cert, i ara aniria a l'altra banda del conflicte, de la polèmica, que el món casteller hauria de reflexionar amb relació a alguns dels costums i dels sistemes de funcionament. No podem exigir mentre no siguem capaços de canviar determinades coses.

Un exemple: el darrer concurs de castells de Tarragona. I dic el darrer, però podríem també tirar unes quantes edicions enrere. Si hi vau ser, doncs, deveu saber què va durar i com va anar. Per tant, el que no pot ser és que la festa gran dels castells, o una de les festes grans dels castells, que és el concurs, aquesta gran trobada bianual de tot el món casteller, o gairebé de tot el món casteller, sigui lenta, sigui feixuga, difícil de pair i, sobretot, tan difícil d'administrar pels mitjans de comunicació. És a dir, no podem demanar als mitjans de comunicació que responguin a una cosa si no els ho posem molt més fàcil, si, d'alguna manera, no els ho fem molt més amè.

Aquí jo crec que hi ha feina, molta feina, i potser seria hora que exigíssim als grans mitjans que tinguessin aquesta més gran sensibilitat cap al fet casteller.

Del matrimoni fet casteller..., i no parlo de «colles», que aquest és el gran altre error que hem tingut amb relació als mitjans de

comunicació, parlar de «colles», jo no parlo de «colles», parlo de «fet casteller». Del matrimoni fet casteller amb mitjans de comunicació, jo n'estic segur que en podria sortir un producte absolutament estel·lar. I torno enrere, a allò que deia abans, a valorar el que és nostre, el que es fa en aquest país. Si aquest matrimoni funcionés bé, tindriem motius d'orgull tots plegats i de manera molt important. És una llàstima que això no pugui ser així.

Això implicaria, per força, hi insisteixo, revisar alguns dels sagrats costums del món casteller, tan difícils de tocar. Personalment, estic convençut que no seria especialment greu, però també sóc conscient que és un tema de debat molt difícil de fer, molt. Però si volem, d'alguna manera, avançar en determinats àmbits, hem d'arriscar i sacrificar algunes coses.

I aquests eren els tres tòpics que jo volia comentar, bàsicament perquè em sembla que són tòpics que sempre estan damunt de la a taula, i ho fan de manera permanent, i, per tant, per poder expressar, amb una certa llibertat, la meva opinió, però que em permeten també entrar en alguna reflexió més profunda, en aquests moments, que són els tres elements que els volia comentar.

Hi ha tres elements, per mi, en el fet casteller que són la clau; d'alguna manera, les **tres claus** més importants per interpretar l'avenç que ha tingut en aquests darrers vint-i-cinc anys i les que en marcaran el futur en aquest principi del segle XXI. I són els tres següents: **identitat, integració i emoció**. Anem a pams.

IDENTITAT. L'Onze de Setembre, quan fas l'ofrena a Rafael Casanova, després, normalment, en sortir, hi ha les declaracions davant de tots els periodistes. L'Onze de Setembre passat jo vaig demanar..., vaig dir en aquell moment que demanava a la gent que manifestés desacomplexadament la seva catalanitat.

Jo crec, sincerament, que els castells, al llarg d'aquests darrers anys, aquests darrers trenta anys, al llarg de la història, ho han fet, han manifestat desacomplexadament i naturalment la seva catalanitat. I, atenció!, perquè «desacomplexadament» no vol dir «descaradament»; vol dir sense complexos, que, a vegades, és una mica el mal que tenim en aquest país, els complexos. Sincerament, crec que està molt bé haver-ho fet desacomplexadament.

En aquests moments, els castells són un element claríssim de representació de la nostra identitat nacional, i, a més a més, ho són a partir de valors absolutament positius: l'esforç, el treball en equip, la solidaritat, la força, l'enginy, l'habilitat.

Tots vostès coneixen, per descomptat, el lema dels castellers: «**Força, equilibri, valor i seny**». Quina gran recepta! –quina gran recepta! S'imaginem que la poguéssim **traslladar al terreny polític**, per exemple, ara que s'intenta fer un **nou estatut** o que es mira d'establir un **nou sistema de finançament**?

Fem l'exercici? Força per negociar, i sobretot la que caldrà per deixar clar a Madrid quin Estatut volem, quin finançament volem. Equilibri, que en l'Estatut vol dir consens, és a dir, equilibri de ser capaços de trobar allò que ens uneix, i que és molt més del que a primera vista pugui semblar. Valor, és a dir, ambició, ambició i valor per arribar tan lluny com sigui possible, ambició per fer un bon estatut, per exigir el finançament just que necessitem. I seny, seny que ens permeti fer el que la nació ens demana, el que Catalunya espera de tots nosaltres; seny, en definitiva, per respondre davant del nostre propi poble sense violència ni grans escarafalls, amb el valor de la raó i la justícia al nostre costat.

La recepta és prou clara, no? Certament, el lema casteller podria servir de lema de la Ponència que redacta el nou Estatut.

Parlava d'identitat, d'integració i emoció.

INTEGRACIÓ. Deixin-me explicar un fet prou significatiu, per mi, i, a més, aquí n'hi ha algun testimoni. L'any passat vaig ser al sopar anual de final de temporada dels castellers de Vilafranca. Hi havia molta gent, al sopar, i els castellers de Vilafranca tenen aquella tradició que és nomenar al final de la temporada el que en diuen els «castellers de soca-rel», que són tres castellers, que jo sàpiga són només tres, i aquests tres els tria, normalment, pel que vaig entendre, el president i el cap de colla, i ningú no sap qui són fins al moment del sopar. Allà expliquen la trajectòria d'aquests castellers i, evidentment, és un reconeixement davant de tota la colla del valor d'aquelles persones. A més a més, són castellers de totes les posicions possibles. Doncs els castellers de soca-rel de l'any passat dels castellers de Vilafranca eren tres persones, dues de les quals no eren nascudes a Catalunya. Jo crec que una, fins i tot, em va semblar, em va fer la sensació, que habitualment s'expressava en castellà. Tots tres van fer el discurs en català; tots tres van fer el discurs, amb tota naturalitat, en català.

Els castells han estat, i això mai ningú ens ho agrairà prou –mai ningú ens ho agrairà prou–, un element d'integració de gent que ha vingut de fora a aquest país absolutament extraordinari.

Recordo també algun cap de colla d'alguna destacada colla, d'aquelles més punteres, fent declaracions del seu amor per Catalunya i que estaria, fins i tot, disposat a donar la vida per Catalunya, i això fa poc; un cap de colla també nascut, en aquest cas, a Andalusia.

Mai ningú ens agrairà prou el que el fet casteller ha fet per la integració de tanta i tanta gent en un projecte comú, en un projecte de futur, que és Catalunya. I penso que algú hauria de fer un estudi seriós i aprofundit sobre el tema, perquè la quantitat de gent que s'ha arribat a integrar en aquest país, amb tots els matisos que vulguin – amb tots els matisos que vulguin–, que n'hi ha, i, fins i tot, moltes

vegades, també, amb persones que no han utilitzat el català com a llengua vehicular, però s'han integrat al país, l'han estimat a partir del fet casteller, jo penso que això és un fet absolutament extraordinari. Insisteixo que potser algú hauria de fer un estudi molt seriós i aprofundit del que això ha implicat i ha significat.

A més a més, curiosament, hem arribat a una fase en què, després dels caps de colla, que havien estat, doncs, els grans referents, els grans líders, els grans menestrals, gent mítica en el món casteller, gent que sortia del poble, doncs, fixeuvos que, amb el pas del temps, han aparegut noves maneres de lideratge dintre del món casteller. Segurament, unes corresponen a la realitat més urbana, però d'altres també corresponen a gent que ha vingut de fora de Catalunya, que ha nascut fora de Catalunya, que s'ha integrat i que ha fet aquí, en fi, la seva vida. I em fa l'efecte que quan aquesta gent ha liderat, en determinats moments, a més a més, grans colles que han aconseguit grans castells, és una mica allò del cercle que s'acaba tancant i que reafirma aquesta teoria que per mi els castells són un element d'integració, que només per això ja ens haurien de declarar patrimoni mundial de la humanitat, només per això.

I encara hi ha un altre factor, un altre factor que és molt important, que és el de la nova immigració. De la mateixa manera que els castells van servir per integrar la gent que va venir a aquest país, o els fills d'aquesta gent, o els néts d'aquesta gent, en aquests moments tornem a tenir una onada migratòria molt important, i els castells són una eina, una eina que no es pot menystenir.

És més complexa, la situació, en aquests moments, segurament; és bastant més complexa, perquè, a més a més, determinades cultures que han fet aquest procés migratori tenen, des del punt de vista pràctic, alguns problemes amb el que representa el món casteller.

Però també és cert que, per sort, es comença a veure molta gent – magribins, subsaharians i d'altres ètnies i nacionalitats, gent de diversos països– que participen activament en el món dels castells. I crec, sincerament, que això és altament positiu. I, per tant, en aquest sentit, penso que s'ha d'encoratjar i ajudar les colles perquè realment siguin una eina d'integració.

Per tant, aquí, per mi, aquest és un valor molt important, i, al final, sempre m'acabo preguntant: quin altre element, des del punt de vista cultural –des del punt de vista cultural–, ha fet tant per la tasca d'integració en una societat com el fet casteller? I la resposta és difícil, sincerament. Segurament que n'hi ha d'altres en altres àmbits: en l'àmbit social; en l'àmbit esportiu, per descomptat. Però en l'àmbit cultural, realment es fa difícil de respondre. Per tant, crec que aquest és un dels valors importants que, hi insisteixo, s'han de fer valer des del punt de vista del món casteller.

Identitat, integració... **EMOCIÓ**. Vivim en una època, en una societat, en què les emocions acaben sent enllaunades. Costa molt trobar activitats a la vida que transmetin emoció, i a aquestes alçades, en ple segle XXI, l'emoció acaba essent una mica un luxe.

En canvi, els castells són emoció pura; emoció en plantejar-los, el repte d'aquell castell que hem d'aconseguir a final de temporada; emoció en intentar-los, aquell neguit de la plaça, aquella cosa que tens a l'estómac, que ningú més que ho hagi sentit no pot explicar; emoció en fer-los, què us haig de dir; emoció en veure'ls; emoció en sentir-los, i quan dic «sentir-los» no parlo de sentir-los d'oïda, que també, de vegades, emoció en sentir-los dintre; emoció en grans actuacions, d'aquelles que fan història, però també emoció en petits detalls, en forma de relacions humanes, moltes vegades.

És curiós veure com, en aquest cas, l'emoció se socialitza a través dels triomfs col·lectius, i l'emoció, aleshores, esdevé un valor, perquè ve de l'entusiasme amb què es fan les coses. Per tant, crec que l'emoció avui és un valor molt important del món casteller.

CONCLUSIÓ de tot plegat. No sé si ho deuen haver notat, però, malgrat que **he parlat de castells**, he parlat, **al mateix temps, de societat, de país, de nació**, perquè el món casteller és també un reflex de la realitat en què vivim. La recull, la simbolitza i hi incideix.

Els castells serveixen per explicar com hem de fer l'Estatut, com hem de plantejar el nou finançament. Serveixen per constatar que hi ha un cert canvi en els estatus socials, i sobretot culturals, d'aquest país, que hem de saber resoldre bé. Serveixen per fer una certa reflexió sobre els mitjans de comunicació, i la necessitat d'aquest matrimoni que comentava abans, precisament, per aixecar la moral col·lectiva del país. I això que deia pels castells i els mitjans de comunicació és aplicable també en altres àmbits. I, fins i tot, serveixen per reflexionar entorn la identitat, la integració i l'emoció.

Vull insistir en l'emoció, per acabar. És important que en aquest país siguem capaços d'emocionar-nos més col·lectivament, siguem capaços de fer les coses amb entusiasme.

Estic convençut que el futur no se'ns presenta gens fàcil –gens fàcil. Políticament, estem davant d'un futur complex, difícil. Els reptes que tenim de país posats en aquests moments damunt la taula són d'una complexitat extraordinària. Però a la vida hi ha res fàcil? Ens regalen mai res, per definició? Ara sóc aquí, i pam!, ens regalen... No ens regalen mai res.

Hi ha alguna cosa més difícil que una colla d'homes i dones, i xiquets i xiquetes, gent jove i gent gran, i de professions absolutament diverses –advocats, arquitectes, paletes, pagesos, mecànics–, siguin capaços de fer una obra col·lectiva en forma de construcció humana? És fàcil fer un 3 de 7, un 5 de 7, un 3 de 8, un 3 de 9, un pilar de 6?

És fàcil? Jo recordo el procés de fer qualsevol castell, el que costa en temps, en esforç, en energies, a convèncer gent, a preparar-los, amb tota la mena de feines que s'han de fer, físiques, mentals. És fàcil? No ho és gens –no ho és gens. Però, oi que ho aconseguim?

Quina és la recepta? La recepta és fàcil, curiosament, la recepta és senzilla: és treball –és treball–, és més treball, és diàleg, és comprensió, és tècnica, és clar que sí! Per tant, bons castellers, o bons professionals. És planificació i és saber treballar a curt, a mitjà i a llarg termini. No és el mateix fer castells el dia de Sant Jordi que fer-los la Diada de la Colla.

Estic segur que aquesta recepta, que per als castells és útil, i s'ha demostrat, és traslladable a la vida política i al que convé a Catalunya en els propers anys. Només podem mirar el futur amb optimisme si som capaços de plantejar-nos de manera clara i amb objectius ben clars aquest futur.

La darrera pregunta, per acabar: serem capaços, tots plegats, de fer, com a nació, el nostre particular 3 de 10 amb folre i manilles, que fins ara és el sùmmum? Doncs, personalment, estic segur que sí.

Res més. Moixiganguers, per molts anys, i molta sort en els vostres castells.